

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Bárándy Zsuzsanna Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Bárándy Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, Lantainé dr. Palotás Ildikó ügyvéd (**alperesi képviselő címe**) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. január 8. napján meghozott 66.P.24.046/2017/5-I. számú ítélete ellen a felperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 635.000 (Hatszázharmincötezer) forint másodfokú perköltséget és az államnak felhívásra 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogvita elbírálása szempontjából jelentős tényállás szerint a felek 1993. évben ismerkedtek meg. 1994. évben a felperes huzamos idejű tartózkodás céljából a **K.**-ban élő testvéréhez utazott, 1995. év elején az alperes is követte. **K.**-ban a felperes alkalmi munkákat végzett, az alperes pedig egy névházasság segítségével megszerzett munkavállalási engedély alapján táncosnő volt, amelyből folyamatosan magas összegű bevétele származott. 1996. december 10. napján **K.**-ban született az első, **J.** nevű közös gyermekük. 1997 nyarán a felperes a közös gyermekkel együtt visszaköltözött Magyarországra, ezt követően tartósan Magyarországon élt, de gyakran utaztak huzamosabb időtartamra is **K.**-ba. Az alperes munkavégzés céljából továbbra is **K.**-ban tartózkodott, de gyakran töltött Magyarországon is több hónapot. 2002-2003. években a felek a gyermekükkel együtt **K.**-ban éltek, majd visszaköltöztek Magyarországra. 2005. július 6. napján született **V.** utónevű gyermekük. 2005. szeptember 24. napján a felek házasságot kötöttek. Életközösségüket 2009. január hónapban szakították meg. Házasságukat a Budai Központi Kerületi Bíróság a 2009. szeptember 1. napján jogerős ítéletével felbontotta.

Az alperesnek már az élettársi kapcsolat létesítését megelőzően tulajdonában állt a ... helyrajzi számú, ... szám alatti ingatlan. (a továbbiakban: **N.** ingatlan) A felperesnek tulajdonában állt egy ... ingatlan, amely vételárának felhasználásával és az alperes hozzájárulásával vásárolta meg a ... helyrajzi számú, ... szám alatti ingatlant. Ezt az ingatlant a felperes 2008. december 30. napján értékesítette 27.000.000 forint vételárért, amely a birtokában maradt.

Az életközösség tartama alatt az alperes tulajdonába az alábbi ingatlanok kerültek:

- 1.) ... helyrajzi számú, ...; (a továbbiakban: ...)
- 2.) ... helyrajzi számú, ...; (a továbbiakban: ...)
- 3.) ... helyrajzi számú, ...; (a továbbiakban: ...)
- 4.) ... helyrajzi számú, ... (a továbbiakban: ...) alatti ingatlanok, továbbá egy ... ingatlan is, melynek címe:

...

Az alperes a házassági életközösség megszakítását követően szerezte meg a ... helyrajzi számú, ... szám alatti ingatlant.

2009. július hónaptól kezdődően a felek tárgyalásokat folytattak a házastársi közös vagyon megosztása érdekében. Ezen peren kívül folytatott tárgyalások során a felperest dr. J. G. ügyvéd, az alperest pedig dr. V. S. ügyvéd képviselte. A felperes azt kérte, hogy a megosztás eredményeként a tulajdonába kerüljenek a ..., valamint a ... és az ... számú ingatlanok. Az alperes a felperesnek ezt a kérését nem fogadta el, és azt az ajánlatot tette, hogy a felperes tulajdonába kerüljön a N. ingatlan 30.000.000 forint értékben, továbbá a közös széfből a felperes által kivett 12.000.000 forint összegű megtakarítás, és a felperes által 2008. december 31. napján értékesített T. ingatlan 27.000.000 forintos vételárának alperest illető része. Feltétele volt a megállapodás megkötésének azonban az, hogy a felperes az alperes ékszereit visszaadja. Ezt az ajánlatot tartalmazó levelet az alperes képviselője 2009. július 23. napján írta a felperes jogi képviselőjének.

A felek 2009. augusztus 10. napján jogi képviselőik közreműködésével három - „vagyonjogi megállapodás”, „meghatalmazás” és „megállapodás” megnevezésű - megállapodást kötöttek.

A „vagyonjogi megállapodás” 1. pontja szerint az alperes a kizárólagos tulajdonát képező ... szám alatti ingatlan tulajdonjogát a felperes részére végleg és visszavonhatatlanul átengedte; a 2. pont szerint pedig a felperes az alperes tulajdonaként nyilvántartott ... szám alatti ingatlanon a javára bejegyzett holtig tartó haszonélvezeti jogról véglegesen és visszavonhatatlanul lemondott.

A 3. pont azt tartalmazza, hogy a megállapodásban foglaltakat közjegyzői okiratba foglalják, amelynek keretében az alperesnek a felperessel szemben semmilyen jogcímen nincs pénzkövetelése, míg a felperes kinyilvánítja, hogy a megállapodás alapján a tulajdonába került ingatlanon kívül semmilyen más, az alperes által tulajdonolt ingatlanra nem tart igényt.

A szerződés 4. pontjában a felek kijelentették, hogy a szerződésben rögzítetteken túlmenően egymással szemben semmilyen jogcímen, semmilyen követelésük nincs.

Az okiratot mindkét fél aláírta, és dr. V. S. ügyvéd ellenjegyezte.

A „meghatalmazás” szerint az alperes feljogosította a felperest arra, hogy az alperes tulajdonaként nyilvántartott ... szám alatti ingatlan értékesítésében a felperes az alperes helyett és nevében eljárjon, ennek keretében szerződést kössön, és jogosult a vételár felvételére is. Ezt az iratot dr. V. S. ügyvéd készítette és ellenjegyezte, és mindkét fél aláírta.

A „megállapodás” 1. pontjában az alperes használati jogot engedélyezett a felperes számára a N. ingatlanra. A 2. pontban az alperes kijelentette, hogy a felperessel szemben sem tartásdíj, sem egyéb jogcímen semmilyen követeléssel a továbbiakban nem él. A 3. pontban pedig a felperes jelentette ki, hogy az alperessel szemben semmilyen jogcímen, semmilyen igényt nem támaszt, illetve amennyiben bármilyen módon és formában a felperes az alperessel szemben fellép, tudomásul veszi, hogy a megállapodással biztosított használati joga azonnali hatállyal megszűnik.

A megállapodást mindkét fél aláírta két tanú előtt, akik közül az egyik tanú dr. V. I. ügyvéd volt.

A megállapodások megkötésekor a felek és közös gyermekeik a ... szám alatti ingatlanban laktak. 2009. szeptember 24. napján a felperes a N. lakásba költözött. 2010 júniusában az alperes és a közös gyermekek is elköltöztek, és ettől kezdődően az alperes a ... szám alatti lakást bérbeadás útján hasznosította.

Az alperes 2011. január hónapban a felperes ingóságait átvitte a ... szám alatti ingatlanba. 2011. június 28. napján a felperes a ... szám alatti lakásban lakó bérloket átköltöztette a ... szám alatti lakásba, a felperes pedig beköltözött és azóta birtokban tartja a ... szám alatti lakást.

A ... szám alatti lakás bérleti díját 2009 szeptemberétől 2010 júniusáig a felperes; 2011 júliusától az alperes vette fel.

A felperes a ... szám alatti ingatlan értékesítésével ingatlanközvetítőt bízott meg, de az ingatlan értékesítésére tett próbálkozások nem vezettek eredményre.

A felperes többször módosított elsődleges kereseti kérelmében (P.23.512/2012/26. szám alatti irat) annak megállapítását kérte, hogy házastársi vagyontörség jogcímén megszerezte a ..., ..., ..., ..., valamint a ... szám alatti ingatlanok $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát,

- a ... szám alatti ingatlan alperes tulajdonában álló $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadán a bejegyzett hasznélvezeti joga fennmaradt, illetve az ezen ingatlanon megszerzett $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadára bejegyzett hasznélvezeti jogának a törlését kérte.

Kérte az alperes kötelezését arra, hogy az életközösség megszűnését követően a közös bankszámláról az alperes által felvett 56.900 ... dollár felét, 28.450 ... dollárt és 2009. január 1. napjától esedékes késedelmi kamatát fizesse meg a felperes részére.

Kérte továbbá, hogy kötelezze a bíróság az alperest a ... szám alatti lakás 2009. január 1. napjától az ingatlan átadásáig esedékes havi 500.000 forint összegű használati díjának és 2009. január 1. napjától esedékes késedelmi kamatainak a megfizetésére.

Elsődleges kereseti kérelmének jogi alapjául arra hivatkozott, hogy a felek között 2009. augusztus 10. napján létrejött „vagyoni jogi megállapodás”, valamint „megállapodás” megnevezésű okiratokban foglaltak alapján a felek részére jogok és kötelezettségek nem keletkeztek, a felek részéről teljesítések nem történtek. Az ugyanezen a napon létrejött „meghatalmazás” elnevezésű okirat alapján a felperesnek kötelezettsége nem keletkezett.

Az elsődleges kereseti kérelem alaptalansága esetére - amennyiben a bíróság a „vagyoni jogi megállapodás” 1.) és 2.) pontjának rendelkezését érvényesnek tekinti - másodlagosan előterjesztett kereseti kérelmében kérte a ... szám alatti ingatlanra a felperes javára bejegyzett hasznélvezeti jog törlését,

- valamint annak megállapítását, hogy a ... szám alatti ingatlan 1/1 arányú tulajdonjogát megszerezte, és kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest az ingatlan felperes birtokába bocsátására.

Kérte továbbá annak megállapítását, hogy a ..., a ..., valamint a ... szám alatti ingatlanok $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát házastársi közös vagyoni jogcímén megszerezte.

Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a ... szám alatti ingatlan 2009. augusztus 10. napjától az ingatlan birtokba adásáig esedékes havi 400.000 forint összegű használati díjának és 2009. augusztus 10. napjától esedékes késedelmi kamatának a megfizetésére.

Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest 28.450 ... dollár és 2009. január 1. napjától esedékes késedelmi kamatainak a megfizetésére.

Másodlagos kereseti kérelmének jogi alapjául arra hivatkozott, hogy a 2009. augusztus 10. napján

megkötött „vagyonjogi megállapodás” 3. pontjában foglaltak csak szándéknyilatkozatnak értelmezendők, a megállapodás 4. pontja pedig kizárólag a szerződésben foglalt ingatlanokra vonatkozik.

Az elsődleges és másodlagos kereseti kérelem elutasítása esetére - arra az esetre, ha a bíróság úgy ítéli meg, hogy a megállapodásokban a felek között a házastársi közös vagyon teljes körű megosztása megtörtént - harmadlagos kereseti kérelemként annak megállapítását kérte, hogy a 2009. augusztus 10. napján megkötött megállapodások a jó erkölcsbe ütköznek, ezért azok a Ptk. 200. § (2) bekezdés alapján semmisek.

Ennek eredményeként kérte annak megállapítását, hogy házastársi közös vagyon jogcímén megszerezte a ..., ..., ..., ..., valamint a ... szám alatti ingatlanok $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát, és haszonélvezeti joga fennáll a ... szám alatti ingatlan alperes tulajdonában álló $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadán. Kérte az alperes kötelezését 28.450 ... dollár és 2009. január 1. napjától esedékes késedelmi kamatainak;

- valamint a ... szám alatti ingatlan 2009. január 1. napjától az ingatlan átadásáig esedékes havi 500.000 forint összegű használati díjának és annak 2009. január 1. napjától esedékes késedelmi kamatainak a megfizetésére.

A harmadlagos kereseti kérelem jogi alapjául arra hivatkozott, hogy a jó erkölcsbe ütközik és ezért semmis az a házassági vagyonjogi szerződés, amely a közös vagyon egészét valós ellentételezés nélkül a másik házastársnak juttatja. A 2009. augusztus 10. napján kelt megállapodások szerint a felperes a ... szám alatti ingatlanon fennálló haszonélvezeti jogának ellenértékeként kapott ... szám alatti ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadán túl nem részesült a házastársi közös vagyonból. Miután ezen ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadának és a felperes haszonélvezeti jogának értéke azonos, megállapítható, hogy a teljes házastársi közös vagyont az alperes szerezte meg, ami nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütközik.

Az alperes érdemi ellenkérelmében (34. sorszám alatti előkészítő irat) a felperes elsődleges, másodlagos és harmadlagos kereseti kérelmének az elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a 2009. augusztus 10. napján megkötött „vagyonjogi megállapodás”, „megállapodás” és „meghatalmazás” megnevezésű okiratokkal a felek érvényes szerződést kötöttek, amellyel a teljes házastársi közös vagyont megosztották.

Viszontkeresetében (34. sorszám alatti irat) azt kérte, hogy a bíróság a 2009. augusztus 10. napján létrejött „vagyonjogi megállapodás”, „megállapodás” és „meghatalmazás” megnevezésű okiratokkal létrejött érvényes szerződés rendelkezéseinek megfelelően ossza meg a házastársi közös vagyont, és ennek eredményeként a ... szám alatti ingatlant adja a felperes tulajdonába, állapítsa meg, hogy a ... szám alatti ingatlanon fennálló holtig tartó haszonélvezeti joga megszűnt, valamint kötelezze a felperest az ingatlan alperes birtokába bocsátására.

Kérte továbbá, hogy kötelezze a felperest a ... szám alatti ingatlanban lévő, eredetileg a felek házastársi közös vagyonába tartozó, de az ingóságok megosztása folytán az alperes tulajdonába került 3.355.000 forint értékű ingóság, valamint 500.000 forint értékű alperes különvagyonában álló ingóság kiadására, illetve a ... szám alatti ingatlanhoz tartozó garázsban lévő 575.000 forint értékű ingóság kiadására.

Kérte, hogy kötelezze a bíróság a felperest a ... szám alatti ingatlan 2011. július 1. napjától esedékes havi 300.000 forint összegű használati díjának és a középátlagos időponttól esedékes késedelmi kamatainak a megfizetésére, valamint a ... szám alatti ingatlan alperes által kifizetett 500.000 forint összegű közös költség hátralékának és 2011. december 20. napjától esedékes késedelmi kamatának megfizetésére.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a felek között létrejött egyezség alapján a felperes holtig tartó haszonélvezeti joga házastársi közös vagyon megosztása jogcímén megszűnt a ... szám alatti ingatlanon, valamint megállapította, hogy a felperes házastársi közös vagyon megosztása címén megszerezte a ... szám alatti ingatlan 1/1 tulajdoni hányadát.

Kötelezte a feleket az ingatlanok másik fél birtokába bocsátására azzal, hogy a felek egyidejű teljesítésre kötelesek, de a teljesítésben a felperes köteles elől járni.

Kötelezte a felperest az alperes részére 2.248.000 forint értékű ingóság 15 napon belül történő kiadására. Ezt meghaladóan a felperes keresetét és az alperes viszontkeresetét elutasította.

Ítéletének indokolásában - a Fővárosi ítélet tábla 17. Pf.20.58762016/4-II. számú hatályon kívül helyező végzésében foglalt jogi indokokat alapul véve - megállapította, hogy a felek 1995. évtől kezdődően 2009 januárjáig éltek életközösségben. A házasság felbontására irányuló eljárásban a felek egyezően; és jelen perben pedig a felperes is ezt az időpontot jelölte meg életközösség megszakadása időpontjaként. A felek 2009 júliusában, illetve már ezt megelőzően is a házastársi közös vagyon megosztásáról tárgyaltak. A házassági életközösségük megszakadt akkor is, ha a felperes ekkor még a közös lakásban élt, mert a házassági életközösség fennállásának megállapításához a közös háztartás fenntartásán kívül az érzelmi kapcsolat és a gazdasági közösség fennállása is szükséges. A felek házasságát a Budai Központi Kerületi Bíróság 2009. szeptember 1. napján kelt jogerős ítéletével felbontotta, ezért fogalmilag kizárt, hogy az életközösség még ezt követően, 2009. szeptember 23. napjáig fennállt volna.

Megállapította, hogy a **Zs.** ingatlan a Csjt. 27. § (1) bekezdése alapján a szerzés időpontjára tekintettel nem tartozik a házastársi közös vagyon körébe.

A 2009. augusztus 10. napján kötött „vagyonjogi megállapodást”, „megállapodást” és „meghatalmazást” csak egymással összefüggésben lehet vizsgálni. A házassági életközösség megszakadása után a házastársi közös vagyon megosztása tárgyában létrejött megállapodás érvényességéhez nem szükséges annak közokiratba vagy jogi képviselő által ellenjegyzett okiratba foglalása. A szerződés érvényességéhez nem szükséges, hogy az okirat teljes vagyonmérleget tartalmazzon. Önmagában az a tény, hogy a szerződés a közös vagyontárgyak tételes felsorolását nem tartalmazza, nem ad alapot annak megállapítására, hogy a tételesen számba nem vett vagyontárgyakat a felek a vagyontársaság megosztásánál figyelmen kívül hagyták, ha a szerződésből kitűnik, hogy a vagyontársaságból eredő valamennyi igényüket rendezték és egymással szemben további követelésük nincs.

A „megállapodás” 2. és 3. pontjában, a „vagyonjogi megállapodás” 3. és 4. pontjában foglaltak csak és kizárólag úgy értelmezhetőek, hogy a felek ebben a két okiratban a teljes házastársi közös vagyonukat megosztották.

A megállapodások létrejöttek, és azt a felek a tartalmuknak megfelelően teljesítették is: a felperes használta a **N.** ingatlant, megszerzett tulajdonjogánál fogva hasznosította a ... szám alatti ingatlant; az alperes használta, illetve hasznosította a ... szám alatti ingatlant, továbbá felperes nem fizetett gyermektartásdíjat az alperes részére.

Ezen indokok alapján az elsődleges és másodlagos kereseti kérelmet elutasította.

Elutasította a szerződés jóerkölsbe ütközésére alapított harmadlagos kereseti kérelmet is azzal az indokolással, hogy a jóerköls olyan jogi kategória, amely a társadalom általános erkölcsi értékítéletét fejezi ki. A szerződés jóerkölsbe ütközésének megállapítása során nem a szerződő fél érdeksérelmét, hanem a jogügylet társadalmi elítélendőségét kell vizsgálni. Az általános társadalmi

felfogással nem áll szemben az, ha az egyik fél saját vagyona rovására a másiknak ingyenes vagyoni előnyt juttat. A szerződéskötés indoka a szerződés érvényessége szempontjából közömbös. A szerződés jóerkölcsbe ütközése szűken értelmezendő, és csak a kivételesen kirívó és egyoldalú szerződés esetén állapítható meg. Értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes a megállapodás alapján gyermektartásdíjat sem fizetett.

Elutasította az elsőfokú bíróság a felperesnek a ... szám alatti ingatlan után járó, havi 500.000 forint összegű használati díj iránti követelését. A megállapodások megkötését követően ugyanis a felek azt az ingatlant vették birtokba és azt az ingatlant hasznosították vagy használták, amelyek a megállapodás szerint a feleket illette. Az alperes joggal bízhatott a megállapodások érvényességében és joggal használta a felperes haszonélvezetével terhelt ingatlant, függetlenül attól, hogy a felek az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés érdekében nem tettek lépéseket.

Elutasította a ... dollár megfizetésére irányuló keresetet is arra hivatkozással, hogy a **K.**-ban vezetett folyószámlára a magyar bíróság joghatósági körén kívüli ingatlan bérleti díját utalták. Az ingatlan tulajdonjoga vitatott, és azok a vitás kérdések, hogy az ingatlan közös tulajdonban állt-e, valóban a bérleti díjak kerültek-e csak a számlára és valóban szükséges volt-e a számlára került összeget a ... ingatlanra fordítani, kizárólag az ingatlan fekvése szerinti joghatósággal rendelkező bíróság előtt bírálhatóak el.

Elutasította az elsőfokú bíróság az alperes ... szám alatti ingatlan használati díjának, közös költségének és az ingatlan állagának fenntartásával kapcsolatos költségeknek a megfizetésére; továbbá a garázsban tárolt ingóságok kiadására irányuló viszontkeresetét is. Ezen ítéleti rendelkezések ellen az alperes nem fellebbezett.

A ... szám alatti ingatlanban maradt ingóságok kiadására irányuló viszontkeresetet azért tartotta részben alaposnak az elsőfokú bíróság és azért kötelezte a felperest ezen ingóságok kiadására, mert alaposan feltételezhető, hogy ezen ingóságok a vagyonmegosztás során az alperes tulajdonába kerültek. A felek a házastársi közös vagyonukat megosztották, a felperes a neki jutott ingóságokat ismeretlen helyre szállította, az alperest az általa használt ingatlanból önhatalommal kizárta, ezért alappal vélelmezhető, hogy a ... szám alatti ingatlanban maradt ingóságok a megosztás során az alperes tulajdonába kerültek.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett. Fellebbezésében azt kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg és a módosított elsődleges, másodlagos, illetve harmadlagos kereseti kérelmének megfelelő tartalommal ossza meg a felek házastársi közös vagyonát.

Sérelmezte az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy házassági életközösségük 2009. január hónapban szakadt meg. Fenntartotta azt az állítását, hogy az életközösségük megszakadásának időpontja 2009. szeptember 23. napja volt.

Sérelmezte az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy a ... szám alatti ingatlan nem tartozik a házastársi közös vagyonba. Ezt az ingatlant ugyanis az alperes 2009. március hónapban szerezte, így az életközösség 2009. szeptember hónapban történt megszakítására tekintettel a házastársi közös vagyonba tartozik. Ez még akkor is megállapítható, ha életközösségüket esetlegesen valóban 2009. január hónapban szakították meg. Az alperes ugyanis maga adta elő, hogy a lakás vételárát fedező összeget 2008. évben hozta haza **K.**-ból, vagyis a lakás vételárát az alperes a házastársi közös vagyon felhasználásával fizette ki.

Nem vitatta, hogy a ... ingatlanon fennálló tulajdonjogának megállapítására irányuló keresetének elbírálására a magyar bíróság nem rendelkezik joghatósággal, de állította, hogy erre vonatkozó kötelmi igényt terjesztett elő keresetében.

A „vagyonjogi megállapodás” megnevezésű okirattal összefüggésben az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy a megállapodások aláírásakor már nem volt jogi képviselője, és a megállapodások

tartalmával nem volt tisztában. Nem bizonyította az alperes, hogy a szerződés aláírása előtt megtörtént a felperes kioktatása, és nem bizonyította azt sem, hogy a jogi képviselőik levelezése a házastársi közös vagyon teljes körű megosztásáról szólt.

Állította, hogy a megállapodás 3. pontjának az a szövege, amely szerint a felperes „más, az alperes által tulajdonolt ingatlanra nem tart igényt”, azt jelentette a felperes számára, hogy nincs követelése az alperes különvagyonaként elismert N. ingatlanra. Csak a per tartama alatt vált a felperes számára egyértelművé, hogy a megállapodás megkötésekor az alperes az „általa tulajdonolt ingatlanok” alatt valamennyi, az ingatlan-nyilvántartásban alperes tulajdonaként szereplő, de ténylegesen közös tulajdonú ingatlant is értett.

Fenntartotta azt az állítását, hogy a megállapodásoknak nem volt tárgya a házastársi közös vagyon megosztása, azok kizárólag a ... és ... szám alatti ingatlanokra vonatkoztak azzal, hogy az ingóságokat és a további ingatlanokat a későbbiek során osztják meg.

A „megállapodás” megnevezésű okirattal összefüggésben rögzítette, hogy annak tárgya kizárólag a ... szám alatti ingatlan használata, és a felperes gyermektartásdíj fizetési kötelezettsége. Ezen kívül a joglemondás másra nem vonatkozhat, mert azt a Ptk. 207. § (3) bekezdés rendelkezése szerint nem lehet kiterjesztően értelmezni. Ezért ez a megállapodás sem jelenthet minden házastársi közös vagyonról történő lemondást.

A „meghatalmazás” megnevezésű okiratra vonatkozóan pedig kifejtette, hogy a meghatalmazás a felperes számára nem keletkeztetett kötelezettséget, illetve a vételár felvételére vonatkozó jogosultsága nem jelenti azt, hogy a felvett vételárat meg is tarthatja, és a vételár a tulajdonába kerülhet.

A szerződés jóerkölcsbe ütközése miatt előterjesztett érvénytelenség megállapítására irányuló kereseti kérelem elutasítását azért vitatta, mert a megállapodás alapján a házastársi közös vagyonból a tulajdonába egyetlen ingatlan került; ezzel szemben az alperes szerezte meg öt belföldi és egy ... ingatlan tulajdonát, továbbá valamennyi értékes ingóságot és készpénz megtakarítást. Ez pedig azt jelenti, hogy a szerződés a jóerkölcsbe ütközik.

Kérte, hogy az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával mellőzze az ingóságok kiadására történő kötelezését. Fenntartotta azt az állítását, hogy a házastársi közös vagyonba tartozó ingóságokat nem osztották meg, és az alperes nem bizonyította, hogy a ... szám alatti lakásban lévő ingóságok a vagyonmegosztás során az alperes tulajdonába kerültek. A vagyonmegosztás tényleges megtörténte esetén az alperesnek meg kellett volna tudnia jelölnie azt is, hogy a megosztás során milyen ingóságok kerültek a felperes tulajdonába. Az elsőfokú bíróság minden bizonyíték nélkül jutott arra a következtetésre, hogy az ingóságok megosztása megtörtént, pedig erre kizárólag az alperes előadása állt a bíróság rendelkezésére.

Sérelmezte a ... bankszámlán lévő megtakarítás megosztására irányuló keresetének az elutasítását is. Arra hivatkozott, hogy a ... ingatlan bérleti díjait tartalmazó megtakarítás akkor is a házastársi közös vagyonba tartozik, ha az ingatlan az alperes különvagyon, mert a különvagyon haszna közös vagyonnak minősül. Állította azt is, hogy a bankszámlán lévő összeg nem csak a bérleti díjat, hanem a közös megtakarításokat is tartalmazta, és az alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy a számlán lévő összegből mennyi volt a bérleti díj, illetve abból mennyit fordított az ingatlan állagának megóvására. Ez a követelése kötelmi igény, amelynek elbírálására a magyar bíróság rendelkezik joghatósággal.

Fellebbezésében sérelmezte a ... szám alatti lakás használati díjának megfizetésére irányuló

keresetének elutasítását is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla a 17.Pf.20.587/2017/4. számú hatályon kívül helyező végzésében az elsőfokú ítéletnek az elsődleges és másodlagos kereseti kérelmeket elutasító rendelkezését érdemben elbírált; alapul véve azt az ítélkezési gyakorlatot, amely szerint látszólagos kereseti kérelmek esetén részítélet nem hozható, de a másodfokú bíróságnak a látszólagos halmazatban álló kereseti kérelmek egyikéhez kapcsolódóan kifejtett jogi indokok kötik a megismételt eljárásban eljáró bíróságot (Kúria Pfv.I.20.489/2013/4; Debreceni Ítéltábla 2.Pf.21.298/2016/7.).

Ez azonban az alperes fellebbezésben kifejtett álláspontjával szemben a Pp. 229. § (1) bekezdés alapján nem eredményezett ítélt dolgot; csak azzal a következménnyel járt, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságot kötötte a másodfokú bíróság jogi érvelése. Nem volt eljárásjogi akadálya ezért annak, hogy a felperes fellebbezéssel támadja a megismételt eljárásban hozott ítélet elsődleges és másodlagos kereseti kérelemre vonatkozó döntését is. A fellebbezést ebben a körben az ítéltábla elbírált, és a döntés ebben a körben is a jelen ítélettel emelkedik jogerőre.

A felperes alaptalanul vitatja fellebbezésében a házassági életközösség megszakításának 2009. januári időpontját, és tévesen hivatkozik arra, hogy az elsőfokú bíróság ezt az időpontot kizárólag az alperes nyilatkozata alapján állapította meg.

Fellebbezési érvelésével szemben a felperes a 2013. június 28. napján kelt keresetmódosítást tartalmazó beadványában (23. és 26. sorszám alatti irat 3. és 4. oldal) és a 2014. szeptember 11. napján tartott személyes meghallgatása során maga is úgy nyilatkozott, hogy életközösségük 2009. januárig állt fenn. (43. sorszám alatti jegyzőkönyv 2. oldal) Ezen túlmenően a 2014. január 24. napján előterjesztett előkészítő iratában is azt írta, hogy a **Zs.** ingatlanra 2009. március hónapban kelt adásvételi szerződés az életközösség megszűnésének időpontját követő két hónappal jött létre (36. szám alatti előkészítő irat 7. oldal).

A házassági bontóperben 2009. szeptember 1. napján tartott tárgyaláson (48/A/1. sorszám alatt csatolt irat 1. és 2. oldal) a felperes az alperessel egyezően szintén 2009. január hónapban határozta meg az életközösség megszakításának időpontját. A felek ezen egyező nyilatkozatára tekintettel állapította meg a házasságot felbontó ítélet a házassági életközösség megszakításának időpontját 2009. január hónapban (Budai Központi Kerületi Bíróság 9.P.I.30.003/2009/5. számú ítélet).

A felperes először a 2013. május 7. napján tartott tárgyaláson nyilatkozott úgy, hogy házassági életközösségük 2009. szeptember 24. napján szakadt meg, mert ekkor költözött el a közös lakásból (P.23.512/2012/19. számú jegyzőkönyv 4. oldal). Erre irányuló kérdésre úgy válaszolt, hogy a házassági bontóperben, illetve korábbi előadásaiban azért jelölte meg az életközösség megszakításának időpontját 2009. január hónapban, mert a valóságnak megfelelő nyilatkozata esetén a bíróság nem bontotta volna fel a házasságukat, (P.23.512/2012/19. számú jegyzőkönyv 8. oldal és 50. számú jegyzőkönyv 6. oldal) illetve azért, mert nem tudta, hogy jelentősége van az életközösség megszakítása időpontjának (84. számú előkészítő irat 1. oldal). A felperesnek ezen, az életközösség megszakítása időpontjának téves megjelölésére, illetve annak indokaira vonatkozó nyilatkozatai azért nem fogadhatóak el, mert az életközösség megszakításának időpontja ténykérdés, és meghatározása nem függhet attól, hogy annak a perben milyen jelentősége van.

Hivatkozik az ítéltábla arra is, hogy okirattal bizonyítottan (34/F/1. szám alatt csatolt irat) 2009. július 23-án, illetve értelemszerűen már azt megelőzően is tárgyalások folytak a felek között a

háztársi közös vagyon megosztásáról, amelynek eredményeként a perbeli megállapodásokat 2009. augusztus 10. napján meg is kötötték. Ez azt jelenti, hogy ekkor a felek vagyoni viszonyaikat teljes körűen felszámolták, tehát ebben az időpontban már nyilvánvaló, hogy a házassági életközösségnek sem az érzelmi kapcsolat, sem pedig a közös gazdálkodás eleme nem állt fenn. Ezen elemek hiányában pedig úgy kell tekinteni, hogy a házassági életközösségük megszakadt akkor is, ha a felperes ekkor még a közös lakásban élt, mert a házassági életközösség fennállásának megállapításához a közös háztartás fenntartásán kívül az érzelmi kapcsolat és a gazdasági közösség fennállása is szükséges.

Utal még arra az ítéletre, hogy a Csjt. 27. § (1) bekezdés alkalmazásával a házassági életközösség a házasság megkötésétől a házasság tartamára áll fenn. A felek házasságát pedig a Budai Központi Kerületi Bíróság a 2009. szeptember 1. napján jogerős ítéletével felbontotta, ezért fogalmilag kizárt, hogy az életközösség még ezt követően 2009. szeptember 23. napjáig fennállt volna.

Az ítéletre ezen indokok alapján egyetért az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a felek házassági életközössége 2009. január hónapban szakadt meg.

Ennek következtében helyesen állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által a 2009. március 23. napján kelt adásvételi szerződéssel megszerzett ... szám alatti ingatlanra nem vonatkozik a háztársi közös vagyon vétele. Ez akkor is így van, ha az alperes az ingatlan vételárát esetlegesen a háztársi közös vagyomból fizette ki. A Csjt. 27. § (1) bekezdés szerint ugyanis a háztársak osztatlan közös tulajdonába a házassági életközösség ideje alatt szerzett vagyontartozik, és ebből következően háztársi közös vagyónként azokat a vagyontárgyakat lehet megosztani, amelyek a házassági életközösség megszűnésakor megváltak. Miután a **Zs.** ingatlan az életközösség 2009. január hónapban történt megszűnésakor még nem állt az alperes tulajdonában, háztársi közös vagyon címen azt nem lehet megosztani. Megosztandó vagyontárgy legfeljebb az ingatlan vételárának kifizetéséhez felhasznált megtakarítás lehet, annak bizonyítása esetén, hogy az már közös vagyónként megvált a házassági életközösség megszűnésakor is.

Tévesen hivatkozik a felperes fellebbezésében arra, hogy az alperes tulajdonában álló ... ingatlanra - miután a tulajdonjog rendezésére a magyar bíróságnak nincs joghatósága - kötelmi igényt terjesztett elő. Ilyen keresetet ugyanis a felperes módosított keresete (26. sorszám alatti irat) nem tartalmaz.

Egyetért az ítéletre az elsőfokú bíróságnak azzal a jogi álláspontjával, hogy a 2009. augusztus 10. napján kötött „vagyoni megállapodás”, „megállapodás” és „meghatalmazás” megnevezésű okiratokat csak egymással összefüggésben lehet vizsgálni.

Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a Csjt. 27. § (3) bekezdésre, amely szerint a házassági életközösség megszűnése után a háztársi közös vagyon megosztása tárgyában létrejött megállapodás érvényességéhez nem szükséges annak közokiratba vagy jogi képviselő által ellenjegyzett magánokiratba foglalása. Miután a felek házassági életközössége 2009. január hónapban megszűnt, az ezt követően teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt „megállapodás”, egyszerű magánokiratba foglalt „vagyoni megállapodás”, valamint az ügyvéd által készített és ellenjegyzett „meghatalmazás” az alaki feltételeknek megfelel.

Helyesen utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy a Csjt. 31. § (5) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 200. § alapján a felek szabadon döntenek abban, hogy kötnek-e szerződést és milyen tartalommal. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott mellett az is kialakult bírói gyakorlat, hogy miután a jogszabály nem határozza meg a szerződés minimális tartalmi elemeit, nem feltétele a szerződés érvényességének, hogy maga az okirat részletes vagyommérleget tartalmazzon. Elegendő, ha csupán a megosztás, illetőleg a kölcsönös megtérítési igények elszámolásának az eredményét, tehát a felek vagyommegosztásból eredő jogainak és kötelezettségeinek a meghatározását rögzíti. Önmagában az a tény, hogy a szerződés a közös vagyontárgyak tételes felsorolását nem tartalmazza, nem ad alapot annak megállapítására, hogy a tételesen számba nem vett vagyontárgyakat a felek a

vagyonomegosztásnál figyelmen kívül hagyták, ha a szerződésből kitűnik, hogy a vagyontársaságból eredő valamennyi igényüket rendezték és egymással szemben további követelésük nincs (Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.21.030/1989., BDT2006. 1469.).

A Ptk. 207. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset összes körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.

Egyetért az ítélőtábla az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy a „megállapodás” megnevezésű okirat 2. és 3. pontjának az a tartalma, amely szerint az alperesnek a felperessel szemben sem tartásdíj, sem egyéb jogcímen semmilyen követelése nincs, a felperes pedig az alperessel szemben semmilyen jogcímen semmilyen igényt nem támaszt;

- a „vagyoni jogi megállapodás” 3. pontjának az a megfogalmazása, amely szerint az alperesnek a felperessel szemben semmilyen jogcímen pénzkövetelése nincs, a felperes pedig a vagyoni jogi megállapodás szerint tulajdonába került ingatlanon kívül semmilyen más alperes által tulajdonolt ingatlanra nem tart igényt;

- illetve a 4. pont azon tartalma, amely szerint a feleknek a fentiekben túlmenően egymással szemben semmilyen jogcímen, semmilyen követelésük nincs;

csak és kizárólag úgy értelmezhető, hogy a „megállapodás”, valamint a „vagyoni jogi megállapodás” megnevezésű okiratokban a felek teljes házastársi közös vagyont megosztották, de a megállapodásokban csak a házastársi közös vagyon megosztásának végleges eredményét rögzítették.

A szerződés ezen nyelvtani értelmezésén túlmenően a nyilatkozat értelmezéséhez támpontot ad a felek szerződéskötés előtti, illetve a szerződés megkötése utáni magatartása is.

Okirattal bizonyított tény, hogy 2008. augusztus 10. napját megelőzően a felperes dr. J. G. ügyvéd, az alperes pedig dr. V. S. ügyvéd képviselével tárgyalásokat folytattak a közös vagyon megosztása tárgyában és a tárgyalási körbe bevonták a három P. ingatlant (úgy, hogy ezekre tartott igényt a felperes), a N. ingatlant (ezt az ingatlant ajánlotta fel az alperes a felperes számára), illetve ezen túlmenően az alperes által követelt, a felperes birtokába került 12.000.000 forint készpénzt, a felperes által értékesített T. ingatlan vételárának egy részét, illetve az alperes ékszereit. Ebből a levélből teljesen egyértelműen megállapítható, hogy a tárgyalások a teljes házastársi közös vagyont (az ingatlanokra és az ingóságokra) folytattak, sőt az egyezségi folyamatba az alperes bevonta a felperes által sem vitatottan az alperes vagyontában álló N. ingatlant is. Ezért minden alapot nélkülöz a felperesnek az a fellebbezési érvelése, hogy a felek között kizárólag a „vagyoni jogi megállapodás”-ban nevesített két ingatlanról folyt a megbeszélés.

Ilyen előzmények után került sor a tárgyalási folyamatban az alperest képviselő ügyvéd közreműködésével a három, egymásra tekintettel keletkezett megállapodás megkötésére. A felperes fellebbezési érvelésével szemben nincs jelentősége annak sem, ha a szerződések aláírásakor nem volt jelen a jogi képviselője. A szerződés létrejöttéhez a Ptk. 205. § (1) bekezdés alapján kizárólag a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezése szükséges, nincs szükség a felperesi képviselő jóváhagyására, és nincs szükség annak az alperes részéről történő bizonyítására sem, hogy az alperes jogi képviselője a szerződések tartalmát elmagyarázta a felperesnek.

Az ítélőtábla utal arra, hogy a Ptk. 4. § (1) bekezdése szerint a polgári jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a felek a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megfelelően kölcsönösen együttműködve kötelesek eljárni. Ezen jogszabályi rendelkezés alapján a szerződő félről elvárható az a minimális körülmény, hogy a szerződési feltételek vállalásakor, a szerződés aláírásakor a szerződés tartalmával, az abban foglalt kötelezettséggel tisztában legyen, a szerződést megelőzően tájékozódjon az általa kötendő szerződés feltételeiről. A felperestől elvárható volt, hogy

amennyiben bármilyen aggálya merült fel az általa kötendő szerződés tartalmáról, a szerződés aláírása előtt tisztázza a közös vagyon megosztásának feltételeit és az őt képviselő ügyvédtől tájékoztatást kérjen. Ennek hiányára utólagosan nem hivatkozhat.

Azt, hogy a megállapodásokat hosszas tárgyalási folyamat előzte meg, amelynek során kölcsönösen tettek engedményeket a felek és a felperes is tisztában volt a szerződés tartalmával és azzal, hogy az a teljes házastársi közös vagyon megosztására vonatkozik, a keresetlevélben foglaltak és a felperes személyes előadásai is megerősítik. A keresetlevélben ugyanis a felperes maga is azt adta elő, hogy a vagyoni kérdésekben peren kívüli egyezséget kötöttek, amelyet azonban az alperes megszegett, ezért kérte a megállapodástól eltérően a teljes vagyonmegosztást (P.21.890/2011/1.).

A 2013. január 16. napján előterjesztett beadványában (P.21.890/2011/10. számú irat 1. oldal) pedig arra hivatkozott, hogy megállapodásuk szerint a pénzbeli megtakarításuk teljes egészében az alperes tulajdonába került, ezért nem igényelt a felperestől gyermektartásdíjat. Ebből a felperesi állításból is az következik, hogy megállapodásuk nem kizárólag a két nevesített ingatlanra, hanem a készpénz megtakarításukra is vonatkozott, amelyet azonban az okiratok nem tartalmaznak.

A 2013. május 7. napján tartott tárgyaláson (19. számú jegyzőkönyv 7. oldal) pedig a felperes arra irányuló bírói kérdésre, hogy a vagyonközösséget megosztó megállapodás annak megkötésekor a felperes szándékának, akaratának megfelelt-e, a felperes úgy nyilatkozott, hogy nem volt elégedett a szerződés tartalmával, mert ennél többet dolgozott, több járt volna; továbbá a **P.** vagy a ... ingatlant szerette volna megkapni, de az alperes ezt nem engedte.

Ebből a nyilatkozatból teljesen egyértelműen megállapítható, hogy a felperes egy hosszas tárgyalási folyamatot követően, több ajánlattétel után keletkezett megállapodást írt alá. Az, hogy a megállapodást utólag megbánta vagy úgy ítéli meg, hogy nem méltányos számára, nem ad alapot arra, hogy a házastársi közös vagyon megosztása során a szerződéses rendelkezéseket mellőzze a bíróság.

A megállapodások tehát létrejöttek, és azt a felek a tartalmuknak megfelelően teljesítették is: a felperes használta a **N.** ingatlant, megszerzett tulajdonjogánál fogva hasznosította a ... szám alatti ingatlant, az alperes pedig használta, illetve hasznosította a ... szám alatti ingatlant, továbbá a felperes nem fizetett gyermektartásdíjat az alperes részére.

A megállapodások nyelvtani értelmezése, a feleknek a megállapodások megkötése előtti, majd az azt követő magatartása alapján egyértelmű, hogy a felek a teljes házastársi közös vagyonukat megosztották a három megállapodással és a „vagyonjogi megállapodás” 3. pontja sem értelmezhető úgy, hogy a megállapodások csak szándéknyilatkozatok voltak, amelyek a közjegyzői okiratba foglalással váltak volna hatályossá.

Alaptalan tehát a felperesnek az elsődleges és másodlagos kereseti kérelmét elutasító ítéleti rendelkezés elleni fellebbezése.

Teljes mértékben osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak azt az eseti döntésekkel alátámasztott jogi álláspontját is, hogy a felperesnek a megállapodások jóerkölcbe ütközés miatti érvénytelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelme alaptalan.

Helyesen hivatkozott az alperes fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a felperes a házastársi közös vagyon megosztása során - fellebbezési érvelésével szemben - nem kizárólag a 100.000 millió forint értékű ... szám alatti ingatlan tulajdonjogát szerezte meg, hanem mentesült a megállapodások megkötésekor még csak 12 és 4 éves gyermekek után járó gyermektartásdíj fizetési kötelezettsége alól; használati joga lett az alperes különvagyonában álló **N.** ingatlanon; továbbá készpénzhez és ingóságokhoz is hozzájutott.

Kétségtelen, hogy a házastársi közös vagyon megosztása során a felperes még ennek figyelembevételével is az őt megillető értéknél alacsonyabb értékhez jutott hozzá, ez azonban még önmagában nem teszi a szerződést jóerkölcsbe ütközővé. Egyértelmű ugyanis a bírói gyakorlat abban, - ahogyan arra az elsőfokú bíróság is hivatkozott - hogy a szerződés jóerkölcsbe ütközésének megállapítása során nem a szerződő fél érdeksérelmét kell vizsgálni, hanem azt, hogy a szerződés az általánosan elfogadott erkölcsi normákat, szokásokat nyilvánvalóan sérti-e. Az általános társadalmi felfogással pedig nem áll szemben, ha az egyik fél a saját vagyona rovására - bármilyen megfontolásból - a másiknak ingyenes vagyoni előnyt juttat (BH2000. 539.).

A házastársak közötti, vagyoni viszonyaik rendezésére vonatkozó szerződés érvénytelenségénél az általános szempontok mellett a családjogi viszonyok sajátosságait is figyelembe kell venni, mert a házastársakat nem csak vagyoni, hanem más személyes szempontok is vezethetik, amelyek nagyobb mértékben befolyásolhatják szerződési akaratukat, mint a szorosan vett arányosság (BH2000. 539.). Ilyen, a felperes szerződéskötési szándékát befolyásoló szempontnak kell tekinteni azt, hogy a gyerekek miatt normális keretek között szeretett volna elválni (14. számú előkészítő irat 5. oldal).

Nyilvánvaló, hogy a szerződés megkötésekor a felperes tudta, hogy az egyes ingatlanoknak mennyi az értéke és tudnia kellett azt is, hogy az egyes ingatlanok megszerzésére melyikőjük vagyonából, milyen körülmények között került sor. Ezen tények ismeretében kötötte meg a szerződést. Az, hogy a felperes utólag már számára hátrányosnak ítéli meg a szerződés tartalmát, nem eredményezheti a szerződés érvénytelenségét (EBH2001. 530.).

Ezen indokok miatt alaptalan a felperesnek a harmadlagos - a szerződés jóerkölcsbe ütköző volta miatti érvénytelenség megállapítására irányuló - kereseti kérelmet elutasító rendelkezés elleni fellebbezése is.

Érdemben helyes az elsőfokú bíróságnak az a döntése is, amellyel a felperesnek a ... dollárban lévő megtakarítás megosztására irányuló kérelmét elutasította, az ítéletábla azonban annak jogi indokait nem osztja.

A felperes ezen kérelme készpénz megtakarítás megosztására irányul, amelynek elbírálása független attól, hogy az esetlegesen külföldi ingatlan bérbeadásából származik. A jogvita elbírálása során még alkalmazandó nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. tvr. 62/C. § a) pontja alapján ugyanis a magyar bíróság joghatósága csak akkor kizárt, ha az eljárás külföldön lévő ingatlanra kapcsolatos dologi jogi hatályú jog érvényesítése iránt folyik, vagy a külföldön lévő ingatlanra vonatkozó bérleti vagy haszonbérleti szerződést érint. A külföldön lévő ingatlan bérbeadásából már befolyt bevétel megosztása nem dologi jogi hatályú jog érvényesítése, és nem érinti a bérleti szerződést sem, ezért a követelés elbírálására a magyar bíróság rendelkezik joghatósággal.

Az ítéletben korábban már kifejtettek szerint a felek által kötött megállapodásokat úgy kell értelmezni, hogy azzal a felek teljes házastársi közös vagyonukat megosztották; ez a megállapodás kiterjedt a készpénz megtakarításra is. Ez egyértelműen következik a felperesnek a - már hivatkozott - 2013. január 16. napján előterjesztett beadványából is, (P.21.890/2011/10. számú irat 1. oldal) amely szerint megállapodásuk alapján a pénzbeli megtakarításuk teljes egészében az alperes tulajdonába került, ezért nem igényelt a felperestől gyermektartásdíjat.

Erre tekintettel a felperes kizárólag akkor érvényesíthette volna külön a ... dollár megtakarításukat, ha bizonyítja, hogy ez a tétel a házastársi közös vagyon megosztására vonatkozó megállapodásukból kimaradt.

Ugyanezen indokok miatt alaptalan a felperesnek az elsőfokú ítélet ingóságok kiadására kötelező rendelkezése ellen irányuló fellebbezése. Azt, hogy a felek az alperes állításának megfelelően az ingóságokat is megosztották, igazolja a felperesnek az a 2015. március 10. napján tartott tárgyaláson tett előadása, amely szerint az ingókat megosztották, és az alperes által kért ingóságok a ... szám alatti lakásban maradtak; (50. számú jegyzőkönyv 4. oldal) továbbá az a nyilatkozata, hogy sok ingóságot elhozott, amelyeket betett „valahová, valakihez.” (50. számú jegyzőkönyv 10. oldal). Abból a tényből, hogy a felek 2009 szeptemberétől külön lakásban laktak, helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra is, hogy mindkét fél az általa használt ingatlanban tartotta a megosztás során birtokába került ingóságokat. A felperes nem is vitatta, hogy az alperes viszontkeresetében kiadni kért ingóságok a ... szám alatti lakásban voltak, de azok kiadását megtagadta (50. számú jegyzőkönyv 5. oldal). Ezen tartalmú felperesi nyilatkozatok ismeretében a felperes minden alap nélkül hivatkozik fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag az alperes előadása alapján, minden bizonyíték nélkül jutott arra a következtetésre, hogy az ingóságok megosztása megtörtént.

Osztja az ítélet tábla az elsőfokú bíróságnak azt a jogi álláspontját is, hogy a felperes alaptalanul követeli az elsődleges és harmadlagos kereseti kérelemhez kapcsolóan a ... szám alatti lakás 2009. január 1. napjától esedékes; a másodlagos kereseti kérelemhez kapcsolódóan pedig a ... szám alatti lakás 2009. augusztus 10. napjától esedékes használati díját.

Ebben a körben az elsőfokú bíróság indokolását az alábbiakkal egészíti ki:

A tényállás szerint a felperes 2009. szeptember 24. napjáig maga is a ... szám alatti lakásban lakott, eddig az időpontig tehát teljesen alaptalan a használati díj iránti követelése. Ezt követően a megállapodásuknak megfelelően a N. ingatlanba költözött, a ... szám alatti ingatlan bérbeadásából származó összeget pedig ő vette fel. Ez azt jelenti, hogy a felek - az ítéletben már kifejtettek szerint - a megállapodásaikban foglaltak teljesítését megkezdték: a ... szám alatti ingatlan hasznosításának; a N. ingatlan használatának joga a felperest a megállapodás alapján illette meg; a megállapodás szerint az alperes pedig a ... szám alatti lakást használhatta, illetve hasznosíthatta a felperes haszonélvezeti jogának megszűnése folytán. Az alperest tehát nem terhelte használati díj fizetési kötelezettség a ... szám alatti lakás után a 2009. szeptember 24. napját követő időtartamra sem.

A P. lakás használatában 2011. június 28. napján történt változás, amikor a kialakult használati rendet megváltoztatva a felperes vette birtokba az ingatlant. Saját használata folytán nyilvánvaló, hogy ettől kezdődően sem illeti meg az alperestől használati díj.

A ... szám alatti lakás utáni használati díj fizetési kötelezettség pedig azért alaptalan, mert 2009. szeptember hónaptól 2010. júniusig a felperes által sem vitatottan a lakás bérleti díját a felperes vette fel, ő hasznosította az ingatlant (43. szám alatti jegyzőkönyv 5. oldal, 82. szám alatti jegyzőkönyv 5. oldal). A bérlők elköltözését követően továbbra is a felperes tartotta birtokban az ingatlant, majd a P. lakás felperes által történt birtokbavételét követően - erre tekintettel - a felek megállapodtak abban, hogy a felperes által a P. lakásból a ... szám alatti lakásba költöztetett bérlők a bérleti díjat az alperesnek fizetik. Ezen megállapodásukra tekintettel a felperest nem illeti meg használati díj az alperestől erre az ingatlanra a 2011. június hónapot követő időtartamra sem.

Ezen indokok alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét - az indokolás részbeni kiegészítésével és módosításával - a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, és az Itv. 39. § (1) bekezdése és a 46. § (1) bekezdése alapján megállapított 2.500.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére az ítélet tábla a Pp. 239. § alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a felperest kötelezte.

Pervesztessége folytán a Pp. 239. § alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles az alperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült másodfokú perköltségének a megfizetésére is, amelynek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2018. április 26.

dr. Lukács Zsuzsanna s. k.
a tanács elnöke

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s. k. előadó bíró

Kepesné dr. Bekő Borbála s. k. bíró